

BIBLICKÉ ÚKOLY

I. čtvrtletí 1929.

*

Úvahy o proroctví Izaiášově (III. část)

Dary 13. soboty (30. března) určeny jsou pro dílo
v katolických územích v Evropě

Vydavatel a nakladatel:
ADVENTNÍ NAKLADATELSTVÍ V BRNĚ - KRÁLOVĚ POLI

Poznámka. Ve sborech, kde se používají české i německé úkoly snad se někteří pozastaví nad tím, že v českých úkolech jest méně poznámek, než v německých. Nechť se tím bratří a sestry nedají másti. Vynechány jsou jen ty poznámky, které poukazují na lepší překlad bible, s kterým však náš český překlad bible se téměř úplně shoduje.

Útěcha Páně pro Izraele.
Izaiáš 54.

Úvod.

První část tohoto úkolu pojednává o poměru Božím k jeho církvi. Ve spisech Starého, jakož i Nového zákona je to vždy, znázorněno poměrem mezi manželem a manželkou: Jer. 3, 14; 31, 32; 2. Kor. 11, 2; Efez. 5, 23—32. To jest i základní myšlenkou Písni Šalamounovy. Kdo jest Bohu nevěrný, dopouští se podle toho v jistém smyslu cizoložství: Ezech. 23, 37. Všecky tyto verše Pisma nevztahují se tedy jen na Izraele, nýbrž také na nás.

Druhá část obrací zřetel na Boží péči o jeho lid i v soužení. On nastrojil kováře, kterýž připravil meč, aby trestal lid Boží; proto může Bůh všecko zlé změnit v dobré.

Otázky.

1. Z kterého důvodu dává Bůh vyhlídku k prozpěvování po dlouhé době zkoušení církve? Iz. 54, 1. Pozn. 1.
2. Na kterých dvou předsevzetích, ovšem z naší strany, závisí uskutečnění této vyhlídky? V. 2. Pozn. 2.
3. Jak se dílo Boží potom rozmůže? V. 3. Pozn. 3.
4. Proč musí Pán ve 4. verši zvláště nabádati svůj lid k zmužilosti? Pozn. 4.
5. Jaký zvláštní důvod k důvěře má Izrael jsoucí v hříších? V. 5. Pozn. 5.
6. Jakého přirovnání používá Bůh, aby ukázal svou hotovost ku pomoci? V. 6. Pozn. 6.

7. V jakém poměru k sobě jest kárání a prokázání milosti Páně? V. 7. Pozn. 7.
8. Jak chce Bůh odměnit svůj lid za vytrpění hněvu? V. 8.
9. Jakým přirovnáním ukazuje nezměnitelnost svého úmyslu milostivého? V. 9. Pozn. 8.
10. Jakým poukazem utěšujícím hledí Pán zdůrazniti ujištění své milosti? V. 10.
11. Z kterého zaslíbení můžeme pochopiti opak budoucí slávy, srovnáme-li to s minulou nebo přítomnou bídou? V. 11. 12.
12. Jaká bude zkušenost všech, kteří spolupůsobí k brzkému zjevení se této slávy? V. 13; Jan 6, 45; 1. Tes. 4, 9.
13. Proč se nemusí báti? Iz. 54, 14.
14. Na co by měli pomysleti odpůrci lidu Božího? V. 15.
15. Který poukaz na prostou skutečnost měl by věřícím sloužiti k uspokojení v jejich utiskování? V. 16., 17 a.
16. Co z toho lze usuzovati pro boj duchovní? V. 17 b.
17. Co služebníci Boží mají v tom všem viděti? V. 17. poslední věta.

Poznámky.

1. Tomuto verši rozumějme duchovně. Gal. 4, 27; 3, 7. 16. 14. —

2. Míněno jest rozšíření díla navenek, a s tím se shodující zesílení vnitřní.

3. »Na pravo i na levo.« To jest na všechny strany. Viz 1. Mojž. 28, 14.

»Símě tvé národy dědičně vládnouti bude«: Izaiáš viděl tehdy dále, nežli Židé za časů Kristových, kteří se domnívali, že jen Židé mohou býti zachráněni.

»... a města pustá osadí«; Bezbožní obyvatelé měst uslyší poselství, a mnozí je přijmou. Srovnej Jonáš 1, 2; 3, 2; 4, 10. 11.

4. Místo »zahanbena«, bylo by lépe »zklamána«. Izrael vždy znova opouštěl Pána, svého právoplatného manžela a chodil za jiným (Oz. 2, 15), až jej Pán nechtěl znáti. Oz. 2, 4. »Potupa mladosti« bylo ponížení v Egyptě, »pohanění vdovství« v době Izaiášově budoucí zavedení do Babylona.

5. Pán jest tedy mužem té, která podle Iz. 54, 1 »má muže«, dokud by nenastalo její vdovství. To lze zvláště říci »o Kristu a o církvi«. Efez. 5, 32.

6. Slovem »žena« míní se manželka.

7. Několik let dříve, než Izaiáš toto psal, v r. 721 př. Kr. (viz 2. Král. 17, 6. 18), byl Izrael odveden do zajetí asyrského. Bůh však mu byl přece ještě nakloněn. »Milosrdenství, v kterém opět shromažďuje svůj lid, je tak veliké, že pominulá doba zavržení jeho lidu zdá se mu proti tomu jen malým okamžením.«

8. Mezi osudem kmene Juda, který právě o sto let později šel také do zajetí, jest ten rozdíl, že Izrael zanikl, ale Juda byl opět svoboden. Pán také pečoval, že i tehdy trval dále, když v r. 70. po Kr. jako národ pozbyl konečně své samostatnosti. Tehdy byla již založena církev křesťanská, která potom v duchovním smyslu byla pokračováním Izraele. Zavržení Židů jakožto národa neznačilo tedy zároveň zavržení jednotlivých osob.

8

Úkol 2. — 12. ledna 1929. Zač. sob. 16. 20.

Hojné spasení věčného Boha a přivlastnění si jej.
Izaiáš 55.

Úvod.

Spasení jest pro všechny, bude však dáno jen těm, kteří učiní s Bohem smlouvu. Dvěře nebudou stále otevřeny. Proto se praví, abychom jej hledali dnes.

Ötázky.

1. Za jakých neobyčejných podmínek nabízí Bůh spasení? Iz. 55, 1. Viz také Žalm 42, 2. 3; 63, 2; Jan 4, 13. 14.
2. Které rady máme následovati? Iz. 55, 2.
3. Kterou výzvu máme uposlechnouti? V. 3. (Srovnej Žalm 89, 1—5; 2. Sam. 23, 5.)
4. Kdo jest podle dalšího rčení nositelem a prostředníkem Božího spasení? Iz. 55, 4. Pozn. 1.
5. Jak šlechtně měl svědek a učitel Boží použití bohatství propůjčené mu slávy? V čem můžeme viděti splnění? V. 5. Pozn. 2.
6. Kterou podmínku Boží musíme především uposlechnouti, abychom si mohli přivlastniti spasení? V. 6.
7. Co s tím musí býti spojeno? V. 7.
8. Z jakého důvodu jest takové obrácení nutné? V. 8. 9. (Srovnej Jer. 29, 11.)
9. Co zakusíme i my, uposlechneme-li slov Páně? V. 10. 11. Pozn. 3.
10. Kterým vyličením snaží se Pán dáti nám pochopení o mocném působení svého spasení? V. 12. Pozn. 4.
11. Jakou změnu zakusí při tom i příroda? V. 13a. Pozn. 5.
12. Čím zároveň bude to Pánu? V. 13b.

Poznámky.

1. Viz také Joz. 18, 37; Jer. 30, 9; Ezech. 34, 23. 24; Mat. 21, 9; Luk. 1, 32; Skt. 5, 31.
2. K odpovědi doporučuje se povšimnutí veršů: Jan 17, 1. 5; 12, 23. 28. 32; Skt. 3, 13—15.
3. Slovo Boží podobá se někdy dešti, jindy sněhu, to jest, padá do srdcí lidských, aby je zúrodnilo; někdy dlouho leží

jako v zimních chladnech, ale když přijde teplý vánek, hluboko se zapouští. Dešť a sníh však ve svém účinku nikdy nepochybí. Nenavracejí se vzhůru, aniž by nevykonali svůj úkol. Napájí zemi, takže vložené do ní símě může vzrůst.

»Práce rozsévače jest skutek víry... Tak i rodiče a učitelé mají pracovat a z rozsátého semene očekávat sklizeň.« E. G. W.

4. Když Izrael vysvobozen byl z Egypta, vycházel s úzkostlivým spěchem a cestou musil obstát v mnohých nebezpečích a těžkých bojích. V budoucnu to tak nemá být.

5. Chrástina a hloží představují zlo, bezpráví. Mich. 7, 4. Podle toho jedle a myrtus znázorňují spravedlnost.

Úkol 3. — 19. ledna. Zač. sob. 16. 31.

Spasení všem; v nebezpečí skrze nevěrné strážce a pastýře.
Izaiáš 56.

Úvod.

Verše 1—8 pojednávají o zaslíbení Božích, daných všem, kteří chtějí plnit jeho vůli, také »cizozemci« a »kleštěnci«. Sobota jest znamením smlouvy, ostříhání jí nezbytnou podmínkou: V. 2. 4. 6. Všecka zaslíbení i podmínky jsou pro Židy, jakož i pro pohany.

Verše 9—12 vyličují stav strážných a jsou výstrahou před lákomstvím a lhostejností.

Otázky.

1. Jak můžeme být připraveni ku přijetí spasení? Pro kterou dobu zvláště jest tato výzva Boží? Iz. 56, 1.

Ostříhání smlouvy a její spravedlnost; neboť každý, kdo chce být spasen, musí se držet jejího slova. 7

2. Které dvě podmínky kladou se nejen židu, ale i každému člověku, který usiluje o spasení? V. 2. Pozn. 1.
3. Kterým lidem má, se také dostatí spasení? V. 3. Pozn. 2.
4. Za kterých tří podmínek mohou také křesťenci býti účastni věčného spasení? V. 4.
5. Co se praví v zaslíbení pátého verše? V. 5. Pozn. 3.
6. Co se počítá ku prospěchu »cizozemců«? V. 6. Pozn. 4.
7. V čem se jim nabídne spasení? V. 7. Pozn. 5.
8. Jaké zaslíbení o rozšíření poselství spasení dává potom Pán? V. 8.
9. Jakou zvláštní výzvou jest naznačeno veliké nebezpečí pro dílo spasení? V. 9. Pozn. 6.
10. Jaký podnět dali k tomu strážníci? V. 10. a 11a.
11. Co jest při nich kořen zlého? V 11b; 1. Tim. 6, 10.
12. Na co pomýšlejí nevěrní strážníci ke škodě svěřeného jim stáda? V. 12.

1. »Jen svatí lidé mohou světit sobotu. To může jen ten, kdo skrze víru jest účasten spravedlnosti Kristovy.« E. G. W.

Jelikož kleštěnec nesměl býti členem rodiny v Izraeli (5. Mojž. 23, 1), mohl se domnívati, že jest rovněž odloučen od naděje Izraele. Proto Bůh hledí smazati domněni, že by tělesné nedostatky — jako to bylo při kleštěncích — odlučovaly člověka od spasení.

3. Kleštěncům, kteří nemohli míti děti a jejichž jméno mělo vyhynouti, zaslubuje Bůh věčné jméno. (Zjev. 3, 5.) Tím jest naznačeno, že těm, kteří se na zemi cítili oloupení, dá Bůh hojnou odměnu, uchopí-li se jeho spasení. (Efez. 3, 20.)

4. Milovati jméno Hospodinovo, značí milovati, co toto jméno vyjadřuje: Jej.

5. »Horou svatosti« míní se tu církev Kristova, nebo také nová země. (Iz. 11, 9; 65, 25.)

6. Divá zvěř na poli i v lese značí nepřátele lidu Božího, kteří přicházejí, aby pohltili stádo, jelikož strážní spí. (Viz i Ezech. 34, 7—10.)

Úkol 4. — 26. ledna. Zač. sob. 16. 42.

Potřeba a vyhlídka spasení před skonáním.

Izaiáš 57.

Úvod.

Již z dávna jsme poukazovali, že verše 1 a 2 vztahují se na dobu krátce před vylitím posledního hněvu Božího. Potom Bůh některé uloží k odpočinku, aby je tak vysvobodil od zlého, které má přijíti.

Verše 3—13 pojednávají o stavu bezbožných v té době. Oni se posmívají pravým dítkám Božím a sami stále upadají více do hříchu. Ačkoliv svou vlastní bezbožností jsou zemdleni, přece nečiní pokání. — Bůh však svůj lid neopustí.

Otázky.

1. Jaký bude v poslední době osud některých, kteří čekají na splnění všech zaslíbení o spasení? Proč? Iz. 57, 1. Viz 2. Král. 22, 19. 20.
2. Jak se vyličuje stav po smrti? Iz. 57, 2. (Viz Zjev. 14, 13; 13, 15—17.)
3. Jak si povšechně budou lidé počínati v té době? V. 3—10. Pozn. 1.
4. Co je pudilo k takovému modlářství? V. 11. Pozn. 2.
5. Jak daleko dojdou se svými výpočty? V. 12.
6. Jak proti tomu ospravedlněna bude víra? V. 13.
7. Jakou podporu poskytne Pán věřícím k dosažení jeho spasení? V. 14. (Viz Iz. 62, 10.)
8. Jaké zjevení o sobě dává jim proto Bůh? V. 15. Pozn. 3.
9. Co také potřebují svatí, aby mohli obstáti před Bohem? V. 16. Žalm 103, 9; 130, 3. 4.
10. Z čeho musí také lid věřící činiti pokání, aby dosáhl spasení? Iz. 57, 17. Pozn. 4.
11. Jak chce Bůh osvědčiti se odpadlým, jakožto pastýř? V. 18.
12. Jaké uzdravení zamýšlí Bůh pro všechny? V. 19. Pozn. 5.
13. Které přirovnání ukazuje stav těch, kteří odmítají spasení?
14. Jaký osud bezbožných znázorňuje toto přirovnání? V. 21.

Poznámky.

1. Jejich chování bude se shodovati s modloslužebníky doby Izaiášovy, služba v hájích (ke cti bohyně měsíce: v. 5a), služba Bálovi (obětování synů) i ostatní, jest u Boha duchovní cizoložství: přinášení darů, které vlastně náležejí jemu.

2. Zde jest také zmínka o oklamání Boha. Podle toho budou někteří předstíratí, že jsou dítky Boží, ale již tímto vyznáním budou klamati.

3. »Viděla jsem také, jak chabý pojem mají mnozí o slávě Boží a jak často jeho svatě a vznešené jméno zneužívají, aniž by pomyslili, jak veliký a hrozný jest Bůh, o němž mluví...

Také jsem viděla, že mnozí nepoznali, jací musí býti, aby v čase soužení mohli žítí před tváří Boží bez nejvyššího kněze pravého ve svatyni. Ti, kteří obdrží pečeť Boha živého a v čase soužení budou uchráněni, musí dokonale vyzařovati obraz Ježíšův.« (Zkušenosti a vidění, str. 56.)

4. Lakomství jest modlářství: Kol. 3, 5. »Největší hřích, který v církvi nyní panuje, jest lakomství.« E. G. W.

»Ustanovení desátek má trvalý základ a jest zřízeno ku pozhnání pro člověka. Je-li pravidelně s ochotností dáván, zapudí největší zlé — lakomství. Kristus věděl, že provozování obchodu vzbudí lásku k majetku, a že bude největší příčinou vyhynutí pravé pobožnosti v srdci lidském. Předvídal, že láska k penězům pevně a neproniknutelně jako ledová přikrývka zahalí duši člověka a učiní jej necitelným ku potřebám trpících duší. Lakomství, nejrozšířenější hřích poslední doby, zhoubným vlivem působí na duše.« E. G. W. Viz také Iz. 56, 2.

5. Toto zaslíbení připomíná verše Žid. 13, 15; Luk. 2, 14; Jan, 14, 27; 16, 33.

12

Úkol 5. — 2. února. Zač. sob. 16. 53.

Pomoc proti všemu zlému.

Izaiáš 58.

Úvod.

»Co nám Pán praví celou 58. kapitolou knihy Izaiášovy? Celá kapitola jest nejvyšš důležitá.« E. G. W.

V této kapitole obrací se Pán k svému lidu. »Nikoli bez-

božný svět, nýbrž ti, které Pán označil jako „lid můj“, mají býti pro své hříchy napomenuti.« E. G. W. »Prorok mluví tu k světitelům soboty; nikoli k hříšníkům a nevěřícím. Padesátá osmá kapitola knihy Izaiášovy obsahuje předpis proti nemoci těla i ducha. Chceme-li míti zdraví a opravdovou radost z života, potřebujeme jen uvéstí ve skutek, co jest zde napsáno.« E. G. W.

Otázky.

1. V jakých okolnostech žije lid Boží v poslední době podle přímé výzvy Páně k jeho proroku? Iz. 58, 1. Pozn. 1.
2. V jakém bludu byl dlouho? V. 2. Pozn. 2.
3. Co svědčí, že tu jde o věřící, kteří nevědí o své převrácenosti? V. 3a.
4. Proč Bůh odpírá uznati jejich zbožný půst? V. 3b. 4. Pozn. 3.
5. Jak ukazuje Bůh, že takový půst jest zneuctěním Jej? V. 5. Pozn. 4.
6. Co pokládá Pán za službu sobě? V. 6. 7. Pozn. 5.
7. Co se zaslibuje těm, kteří si to vezmou do srdce? V. 8. Pozn. 6.
8. Jakou zkušnost učiní věřící s Pánem, bude-li činiti, co chce Bůh? V. 9a.
9. Jakým způsobem a jakou měrou máme svítiti? V. 9b. 10.
10. Co to značí pro spasení světa? V. 11.
11. Jakou zvláštní úlohu předzvěděl Pán pro svůj lid v poslední době? V. 12. Pozn. 7.
12. Na jakém rozhodnutí čini Bůh závislý užitek spasení a požehnání? V. 13. Pozn. 8.
13. Jaký následek bude míti právě ostříhání soboty? V. 14.

Poznámky.

1. »Nezadržuj!« — to značí: Nešetři, řekni pravdu, nazvi věci pravým jménem!

2. Je tedy možné, konati pravidelné pobožnosti rodinné i vzdělávati se, a při tom přece nestáti si k Bohu správně. Jak hrozné to pomyšlení!

3. Jejich půst jest jen výpočet. Pouhé hladovění není půst ve smyslu Božím!

4. »Co se koná ke cti Boží, má se konati radostně, nikoli v zármutku a s nelibostí. V náboženství Kristově není pošmournosti!« Viz také Mat. 6, 16—18.

5. »Všelikou pýchu a lakomství musíme vypuditi ze svého života a naproti tomu pěstovati nezištnost, kterou kdysi zjevil Kristus. Na zdech a obrazech našeho příbytku měli bychom čisti: „Chudé uveď do domu“. Naše šatníky mají nám připomínati: „Viděl-li bys nahého, přioděj ho“, a prostřený stůl má napomínati: „Lámej lačnému chléb svůj.“« Fusspuren 210.

6. »A sláva Hospodinova skryje tě.« (V. 8, konec.) Zatím co zpráva o jeho spravedlnosti připravuje věřícímu cestu (Skt. 10, 4.), bude sláva Páně jeho ochranou, jako kdysi oblak a sloup ohnivý chránil Izraele. (2. Mojž. 14, 19—25.)

7. Toto proroctví se rovněž vztahuje na naši dobu. V zákoně Božím nastala trhлина (mezera), když Řím změnil sobotu. Ale přišla doba, kdy ono Boží ustanovení má býti znovuvzděláno. Mezera má býti zahrazena a položen základ, který zůstane na věky.« E. G. W.

8. »Jakmile nastane sobota, střežme sebe, svých činů a zvláště řečí, abychom neloupili čas, který právem náleží Bohu. Nečiňme také my, ani naše dítky něco pro zábavu, nebo cokoliv jiného, co může býti vykonáno v šesti dnech pracovních. Pátek jest den připravování. V tento den číňme náležité přípravy,

Bůh chce, abychom v sobotu odložili nejen tělesnou práci, ale abychom uvažovali o svatých věcech. Čtvrté přikázání již přestupujeme, mluvíme-li o všedních věcech, nebo mluvíme-li lehkovážně a marnivě. Mluvíme-li o všem a všechno, co nám přijde na mysl, jsou to „prázdná slova“. Každým uchýlením se od správnosti spějeme v otroctví a ztracení.« E. G. W.

apron and tie, &c, &c; & that a child, with a sword,

12.

Izaiáš 59.

Tato kapitola vyličuje hrozné odpadnutí lidu Božího v poslední době. Pro jejich hříchy nemůže Pán vyslyšeti jejich modlitbu. Prorok činí vyznání jako zástupce. Ve spojení s úplným odvrácením se od nepravosti, je to jediná cesta k zachování.

1. Jaké domnívání se o Pánu mají potříti první slova této kapitoly? Iz. 59, 1. (Viz Iz. 58, 2. 3.)

31, 17. nepravosti vate narodim - klicy vati
z otvoryem tvoj

3. Čím se provinil v té době lid Boží? V. 3; Kap. 1, 15.
4. Co se dále praví o jeho odpadnutí? V. 4.
5. Jak jest znázorněno nebezpečí jejich převráceného díla? V. 5. Pozn. 1.
6. Jak jest znázorněna beznadějnost jejich úmyslů? V. 6. Pozn. 2.
7. Kterým příkladem se ukazuje, že při takových lidech i to dobré vede ke zlému? V. 7.
8. Proč se od nich nemůže očekávati nic jiného? V. 8.
9. Co proto bylo tak dlouho lidu Božímu odpíráno? V. 9. Pozn. 3.
10. Jak se cítí i ti, kteří světu mají zvěstovati spasení? V. 10.
11. Které vroucí přání zůstalo neutišeno? V. 11. Pozn. 4.
12. Čeho se příčinou toho někteří dopustili? V. 12. Pozn. 5.
13. Které hříchy vyznávají Pánu ti rozvážní v Izraeli? V. 13.
14. Co při tomto lidu »pravdy« bylo nejméně k nalezení? V. 14. 15a.
15. Proč Bůh tak dlouho svou mocí nezasáhl? V. 15b, 16a; Jer. 5, 1; 4. Mojž. 17, 12. 13.
16. Co musil Bůh sám posléze učiniti? Iz. 59, 16b. 17. (Viz kap. 28, 21.)
17. Co to značí pro mnohé? V. 18.
18. Co jest vlastním účelem zasažení Páně? V. 19a.
19. Jakou zkušenost v té době učiní ti, kteří činí pokání? V. 19b. 20.
20. Na jaké podmínce však záleží vysvobození nebo zachování? V. 21. Jan 6, 63.

Poznámky.

1. Přirovnání s vysezením vajec baziliškových vztahuje se bezpochyby na vymyslení bezbožných názorů lidských. I k

jejich vyvinutí bylo třeba času. Nelze při nich ihned vystihnouti plný úmysl. Mnohé se zdají zcela nevinné, nikoli nebezpečné, a přece v sobě skrývají smrt. K nim náleží všechny pokusy k opanování a podmanění svědomí skrze vydávání předpisů náboženských. Na pohlední jsou pěkné, zdající se, že slouží k dobru celku, podobají se však vysezení vajec baziliškových. Kdo by je jedl, to značí, kdo by takové názory přijal a je podporoval, zakusí zhoubné následky.

»Pak-li je roztlačí«: Takové názory nejsou vždy přijaty, nýbrž setkají se s odporem. Pak se ukáže jejich pravá povaha. »Vynikne zmije«, to značí, zjeví se duch, který je dal.

2. Pavučiny slouží ku polapení neopatrného hmyzu. Ale nehodí se k zastření nějakého předmětu. Tak jest těžké trvale skrýti bezbožné názory. Předně to nelze skrýti před Bohem. On je ihned pozná. To se také brzo nebo později podaří upřímně smýšlejícímu. Snaží-li se někdo bezbožně vysezení zmiji a domnívá-li se, že to zůstane skryto, jednoho dne někdo vejce roztlačí a ukáže se, co v něm jest, dřív než se cele vyvine. Viz příběh Amana a Mardochea v knize Ester.

3. V jiném překladě se praví: »Protož vzdálila se od nás Boží pomoc, a nedochází nás spasení.« Zatím co věřící podle Iz. 58, 3, hledí se ještě ospravedlniti, začínají nyní vyznávat: Iz. 59, 9—14.

»Zbožní v lidu znají cestu k vysvobození. Jako zástupcové lidu vezmou na se všechnu vinu. Zároveň však poznávají vlastní, dosud nepoznanou vinu — jak také oni povolovali zlému, místo aby zlé mocně přemáhali v dobrém. Tak s pokáním hledají odpuštění pro sebe i pro všechny lid.«

4. Kterýsi muž k tomu poznamenal: »Vede se mu jako medvědu, který hladem mumle a (jelikož jest hloupý) nedochází žádané oběti.« Viz také Přísl. 28, 15.

»Vrkání nebo houkání holubice, pokládali staří za vzdychání nebo náрек.« Izraelští byli podobni holubici, která žádostivá po krmu, lítala (hloupě) a neviděla nastraženou síť. Viz Oz. 7, 11.

5. Když jsme se spolčili s hříchy, s nimi si zahrávali, v nich si hověli a je milovali, obrátí se tito a svědčí proti nám! Neodsoudí nás hříchy, které neznáme, nýbrž hříchy, které známe.

Úkol 7. — 16. února. Zač. sob. 17. 18. 13

Sláva budoucího spasení.

Izaiáš 60.

Úvod.

Tato kapitola pojednává o slavném dokončení díla a o slavné budoucnosti potom. »Viděla jsem, že toto poselství (třetí poselství andělské) se ukončí s velikou mocí silou, které budou předčítí půlnoční volání.« (Zkušenosti, s. 239.)

Mnozí budou shromážděni a mnozí budou toto dílo shromáždování podporovati. Uchopme se u víře zaslíbení Božích a přivlastněme si je.

Otázky.

1. Jaká výzva přichází lidu Božimu v poslední době? Iz. 60, 1. Pozn. 1.
2. Proč jest v té době tato výzva nutná? V. 2.
3. Komu jest toto světlo určeno? V. 3.
4. Jaký význam má tato výzva pro národy? V. 4.
5. Jaký to bude mítí následek pro lid Boží a pro lidstvo? V. 5—7. Pozn. 2.
6. Jak Pán v otázce a odpovědi vylicuje zvláště světové hnutí v té době? V. 8. 9. Pozn. 3.
7. Jak dokazuje Bůh své milosrdenství a svou líbeznost svému lidu? V. 10.

8. Co se zaslibuje v proroctví pro tuto dobu? V. 11. Pozn. 4.
9. Jaký osud přichází po zavržení pravdy? V. 12. (Srovnej Dan. 7, 27.)
10. Jak dalece ospravedlňuje Sion svým osudem slova Pavlova k Řim. 8, 18? Iz. 60, 14. 15. (Viz Zjev. 3, 9.)
11. Jaká oblažující zkušenost a jistota bude lidu Božímu náhradou za jeho bídu a úzkosti? Iz. 60, 16.
12. Jaká změna ve všem nastane zároveň pro věřící? V. 17—20. (Viz Zjev. 21, 23; 22, 5.)
13. Co obmýšlí Bůh se vši slávou, kterou připravil pro svůj lid? V. 13.
14. Co jest zárukou, že Bůh své dílo vykoná? V. 21. 22.

Poznámky.

1. »Toto poselství bude dáno těm, kteří vyjdou ženichovi vstříc.« E. G. W.

2. Madianští: 1. Mojž. 37, 25. 36. Efejšti: 1. Mojž. 25, 4. (Gal. 4, 23. 29. 30.) Saba: 1. Král. 10, 1; Ezech. 27, 22. Gedar a Nabajot: 1. Mojž. 25, 13. Míněny jsou kmeny Arabie.

Předobraz k vyplnění shledáváme u Mat. 2, 1—11.

»Obětování jsou, příjemní budou«: 3. Mojž. 1, 1—9; Soud. 13, 19—23. Takové oběti značili úplné odevzdání se Bohu; proto byly úplně stráveny.

3. »Tarsis« (nynější Španělsko) bylo tehdy pro Izraelity »daleko«.

»Veliké dílo evangelia nebude ukončeno menším projevem moci Boží, než jakým se vyznačovalo jeho zahájení. Proroctví, která se splnila při vylití jarního deště při začátku zvěstování evangelia, splní se i při jeho dokonání ve vylití pozdního deště.« »Ale to vše bude předstiženo mohutným hnutím při poslední výstraze třetího anděla.« Velký Spor, s. 373.

4. »Tato proroctví o velikém probuzení duchovním v době husté temnoty vyplňují se nyní v pronikání misijních stanic v dalekých a temných končinách země. Jednotlivé skupiny misiónářů v pohanských zemích, přirovnává prorok k znamením (Iz. 30, 17), která jsou zanechána těm, kteří hledají světlo pravdy.« E. G. W.

Úkol 8. — 23. února. Zač. sob. 17. 30.

Dílo spasení a jeho slavná odměna.
Izaiáš 61.

Úvod.

Iz. 61, 1 bylo podkladem prvního kázání Kristova v jeho domovině. Máme podobnou úlohu, jako On; proto bychom si tím měli obšírně zabývat. Potom také my »vzděláme pustiny starodávnické, a Bůh práci hojně požehná.

Otázky.

1. Jak Pán Ježíš použil verše u Iz. 61, 1. 2 (začátek)? Luk. 4, 16—20.
2. Jak byl Kristus k tomu dílu připraven? Iz. 61, 1; Skt. 10, 38a; Žid. 1, 9. (Srovnej 2. Mojž. 29, 5—7; 1. Sam. 9, 15.16.)
3. V čem mělo záležeti jeho dílo? Iz. 61, 1 druhá část.
4. Jaké léto a jaký den přišel vyhlásiti? V. 2. Pozn. 1.
5. Jakou naději mohou mít ti, kteří vzdychají nad hříchy svými i nad hříchy jiných? V. 3a. (Viz Ezech. 9, 4; Dan. 9, 3. 20—22.)
6. K čemu jim má sloužiti spasení? V. 3b. Viz také Jer. 17, 8.
7. K jakému dílu jsou posléze povoláni? V. 4. (Viz Iz. 58, 12 a k tomu poznámku.)

8. Jaké podpory mohou se nadíti? V. 5.
9. Který původní úmysl Boží se uskuteční? V. 6a. Pozn. 2.
10. Která přednost má opět nastati se zřízením kněžství? V. 6b.
11. Jaké odměny mají se věřící dočkati? V. 7. (Srovnej Zjev. 18, 6.)
12. Jakou vyhlídku dává jim Pán dále? V. 8.
13. Jaké vážnosti mají požívat? V. 9.
14. Jaká zkušenost spasení oslavuje se ve verši 10? (Viz i Luk. 15, 11; Zjev. 19, 7. 8.)
15. Jakým přirovnáním velebí se dále spasení, které prokázal Bůh? V. 11.

Poznámky.

1. »Léto milostivé Hospodinovo.« 3. Mojž. 25, 10.

»Když Ježíš ve chrámě četl toto proroctví, ustal čísti o posledním úkole díla Vykupitele. Za slovy: „abych vyhlásil léto milostivé Hospodinovo“, vynechal slova: „a den pomsty Boha našeho“. Slova ta neobsahovala méně pravdy než slova první; nikdy nezapřel Pán Ježíš pravdu, když si počínal takovýmto způsobem. Přec právě posledně uvedená slova rádi slyšeli jeho posluchači, ba oni toužili po jejich splnění; domnívali se, že potom budou ohlašovati soud nad pohany, aniž by pomyslili, že jejich vlastní chyby někdy byly větší, než jejich. Jim tedy bylo nutněji třeba milosti, než pohanům, kterým jí nechtěli dopřati.« E. G. W.

2. Viz 2. Mojž. 19, 6. To se změnilo, když Izrael zhřešil: 2. Mojž. 28, 1. O znovuzřízení mluví 1. Petr. 2, 9. Také Mistr byl »služebník«. Luk. 22, 27; Mat. 20, 28.

Úkol 9. — 2. března. Zač. sob. 17. 41.

Dokonávání úmyslů Božích o vykoupení.

Izaiáš 62.

Úvod.

Bůh bude mít v poslední době lid svatý. To bude zjevné lidem, národům, vrchnostem. Pán se z něho bude radovati, neboť on bude jeho korunou a ozdobou. K tomu jest třeba, aby každý jednotlivec byl posvěcen.

Otázky.

1. Jaký cíl má Bůh na zřeteli se svým lidem na tomto světě? Iz. 62, 1. 2a.
2. Čím naznačuje Pán vnitřní změnu svého lidu? V. 2b. (Viz 1. Mojž. 32, 29; Zjev. 2, 17.)
3. Jakou úlohu a zároveň přednost značí pro nás poukaz, že budeme Pánu korunou a ozdobou královskou? V. 3:
4. Jaký starý a krásný poměr mezi Izraelem a jeho zemí, mezi Bohem a jeho lidem má opět nastati? V. 4. 5. (Srovnej Iz. 54, 1; Zjev. 21, 2. 9.)
5. Jakým způsobem chce Pán zajistiti provedení svých úmyslů o vykoupení? V. 6a. Pozn. 1.
6. Jaké napomenutí lidu Božímu jest k tomu připojeno? V. 6b. 7a. (Srovnej 1. Tes. 5, 17; Luk. 11, 5—8.)
7. Co máme očekávati při takovýchto vytrvalých modlitbách? V. 7b.
8. Jak Bůh sám hleděl podporovati v tom lid svůj? V. 8. 9.
9. Jaké přípravy od člověka ještě vyžaduje dokonání díla Božího? V. 10. (Srovnej Zjev. 14, 12.)

10. Jaké poselství k tomu účelu má být zvěstováno světu? V. 11.
(Viz Iz. 40, 10; Zjev. 22, 12.)

11. Jakého uznání dostane se potom lidu Nejvyššího? V. 12.

Poznámky.

»Strážní na zdích Sionu a jiných měst z dávna měli odpovědné postavení. Na jejich bdělosti závisela bezpečnost obyvatelů. Jestliže se ukázalo nebezpečí, dnem i nocí neměli mlčeti. Každé chvíle musili se vzájemně volati, jsou-li všichni na strážích a zda-li se některému něco nepříhodovalo...

Tito strážníci znázorňují úřad kazatelský, na jehož věrnosti závisí spasení duší... Utrpí-li lid škodu, bude Bůh krev požadovati od strážných.« E. G. W.

Úkol 10. — 9. března. Zač. sob. 17. 53.

12.

Boží hněv a milost.

Izaiáš 63.

Úvod.

Nejprve hrozné, při tom však vznešené vyličení hněvu Božího. Pán tlačí přes sám! Podobně jako v Getsemane a na Golgatě šel sám proudem slz, bolesti a utrpení. Jemu jest vykonání soudu »skutek cizí«. (Iz. 28, 21.)

Otázky.

1. S kým jsme seznámeni otázkou a odpovědí prvního verše? Iz. 63, 1. Pozn. 1.
2. Jaké rozhodnutí o osudu lidstva v poslední době zjevuje Pán v další otázce? V. 2—4a.
3. Která zkušenost bude se při tom v jistém smyslu opakovati? V. 5a; Luk. 22, 44—46; Mat. 26, 56 konec.

4. Jaký hrozný soud připravuje cestu věčnému spasení? Iz. 63, 4b. 5b. 6. (Srovnej Zjev. 19, 13. 15; 14, 20.)
5. Jakého smýšlení jest nám třeba po tomto vyličení soudu nad hříchem k správnému pochopení Božímu? V. 7.
6. Co bylo podnětem prokázání takové milosti a slavných skutků přes všeliké pobloudění lidu? V. 8. (Viz 2. Mojž. 3, 7; Oz. 11, 1.)
7. Jak vřele jej vždy pojila láska k jeho lidu? V. 9. Pozn. 2.
8. Z čeho vysvitá, že jen láska a důvěra Boží umožnila takovýto poměr? V. 10a. (Srovnej 2. Mojž. 32; 4. Mojž. 20; 25; 1. Sam. 8, 5. 19. 20; 12. 19.)
9. Proč se jím Pán v době odpadnutí obrátil v nepřítele? V. 10b — 14a. (Viz Pláč Jer. 2, 3—5; Jer. 30, 14.)
10. Jak nám zde Písmo ukazuje, že Bůh ve všech dobách jest tentýž? V. 7—11. Pozn. 3.
11. Který výrok poukazuje na úzké spojení, jaké bylo zdávna mezi Pánem a jeho lidem? V. 14b.
12. K čemu by nám — podobně jako prorokům — mělo dáti podnět takového smýšlení? V. 15.
13. Od kterého bludu nebezpečného měla by další modlitba Izaiášova uchovati mnohé, pomoci hledající? V. 16. (Jan 8, 39; Kaz. 9, 5. 6; Iz. 8, 19.)
14. Jak nechává si Bůh připomenouti postavení svého lidu v minulosti a v přítomnosti? V. 17. 18. 19. Pozn. 4.

Poznámky.

1. »Edom« značí »červený«: 1. Mojž. 25, 30. Bozra bylo město v Edom. Edomitští byli nepřátelé izraelských: Ezech. 25, 12; 35, 5. Zbraňovali jim vejíti do země zaslíbené: 4. Mojž. 20, 14—21. Takové bylo smýšlení jejich praotce: 1. Mojž. 27, 41. Při tom však Jákob a Ezau byli bratři, dvojčata! Před skonáním nemá to býti jinak ve světě, ani v církvi: Mat. 24, 12; 10, 21.

2. »Málo jich pomyslí na bolest, kterou hřích způsobil Stvořiteli...: Když v některé době přišly na Izraele těžkosti, což bylo jen následek jejich odloučení se od Boha — ať to bylo ujařmení od nepřátel, nebo hrubé s nimi nakládání i usmrcování — praví se o Bohu: zželelo se mu Izraele, že byl tak soužen.« E. G. W.

3. Verš 7 mluví o »Hospodinu« (o Otci), verš 9 o »andělu přistojícím« (o Synu), verš 10 a 11 o »Duchu svatém«.

4. Verš 19 měl by podle původního znění: »Jsme jako ti, nad nimiž jsi nikdy nepanoval, aniž nad nimi jméno tvé vzýváno jest.« —

Úkol 11. — 16. března. Zač. sob. 18. 04. 10

Vysvobozující modlitba pokání.

Izaiáš 64.

Úvod.

Tato kapitola zdá se, že jest z doby soužení Izraele, asi v r. 698 př. Kr., kdy Senacherib zvítězil nad Judou.

problematika i otázka, jak se Izraelci chovali v době soužení...

Otázky.

1. Jaké zjevení Boží přeje si prorok v době bíd? Iz. 64, 1—3. (Viz Soud. 5, 5; Mich. 1, 3. 4.) Pozn. 1.
2. S kterým odůvodněním o to prorok prosí? V. 4. (Viz 1. Kor. 2, 9.)
3. K jakému názoru přivedla nesnáz modlitebníky? V. 5.
4. Jaké pokorné vyznání jest základem dalšího zachování? V. 6. Pozn. 2.
5. Čeho jest třeba, má-li v neutěšeném stavu lidu nastati zlepšení? V. 7.

6. Z které skutečnosti může Izrael čerpati útěchu? V. 8a. Viz Iz. 63, 16.)
7. Která další okolnost jest ku prospěchu Izraele? V. 8b.
8. Proč byl by Bůh sám proti sobě, kdyby nechal Izraele v jeho bídě? V. 9.
9. Jak velice pocítil lid Boží hněv Páně? V. 10. 11.
10. Kterému přání lze potom rozuměti? V. 12.

Poznámky.

1. »Hlubiny země jsou skladiště Páně, odkud Pán bere zbraň, a jichž použil při zničení tehdejšího světa. Voda, která vytryskla ze země, spojila se s vodou, přicházející s hůry, aby dílo zkázy bylo vykonáno. Vodu a oheň používal Bůh od doby potopy za nástroje, aby zničil nejbezbožnější města. Tyto soudy jsou poslány, aby ti, kteří pohrdají zákonem Božím a jeho moc pošlapávají nohama, chvěli se před jeho mocí a uznali jeho spravedlivou vládu.« E. G. W.

2. I všechno dobré nic neprospěje, nevychází-li to z přesvědčení úplné nehodnosti. Bez Krista nosíme jen roucho ohyzdné, nikoli ctnostné.

Úkol 12. — 23. března. Zač. sob. 18. 15.

Úplné dokonání Božího úmyslu o vykoupení.
Izaiáš 65.

Úvod.

Tato kapitola pojednává o zavržení samospravedlivých Židů a o přijetí pohanů, toužících po spasení. Při tom jest ještě nádech pro jednotlivé izraelské, »Símě Jákobovo«. Potom jest při-

pojeno vyličení země, připravené pro vysvobozené.

Otázky.

1. S kterým poukazem musí Bůh odpověděti na prosby v předcházející kapitole? Iz. 65, 1.
2. Koho se — podle apoštola Pavla — netýká slovo Boží ve verši druhém? Řím. 10, 21.
3. Jaké tvrdé výčitky musí Pán podle toho učiniti svému lidu? Iz. 65, 3—5a. (Viz 1. Sam. 28, 8; 5. Mojž. 18, 10—12; 14, 3. 8.)
4. Jak se Pán zachová proti takovému odpadnutí? V. 5b—7.
5. Jak přes to vše naloží se svým lidem? V. 8. Pozn. 1.
6. Kterým zaslíbením zdůrazňuje Pán zvěstování této zásady? V. 9. 10. Pozn. 2.
7. Jaké rozdělení Pán potom učiní? V. 11—15. Pozn. 3.
8. Jaká změna tím nastane? V. 16.
9. Co uvede v zapomenutí všechny dřívější věci i utrpení? V. 17; 2 Petr. 3, 13; Zjev. 21, 1. 4. Pozn. 4.
10. Čím se bude vyznačovat nový život? V. 18. 19.
11. Proč tam nebude slyšeti hlas pláče ani nářku? V. 20. 22b; Zjev. 21, 4. Pozn. 5.
12. Co se praví ve verši 21. 22a. 23? Viz 3. Mojž. 26, 16 konec, 20; 5. Mojž. 28, 18. 30. 33a. Pozn. 6.
13. V jakém poměru opravdovém budou potom vykoupeni k svému Bohu? Iz. 65, 24.
14. Které zlořečení také skončí se zlořečením, které bylo na lidu Božím? V. 25. (Viz Iz. 11, 6—9; 1. Mojž. 3, 17; Řím. 8, 19—22.)

Poznámky.

1. »Mezi odpadlým lidem jsou ještě věrné duše. Pán chce pohleděti na lid jako na hrozen v celku zkažený, na kterém

však jsou ještě jednotlivé bobule zdravé, které se nezničí, jelikož obsahují šťávu.«

2. »Achor« značí »zkormoucení«: Jozue 7, 25. Z údolí tohoto jména, z místa zlořečení (Jozue 7, 24), stanou se tedy »dveře naděje«. Ozeáš 2, 15.

3. Druhá část verše 11 podle původního textu by měla zníti: »... kteříž strojíte Gad stůl, a kteříž obětujete Meni víno strojené.« »Gad« byl syrský bůh štěstí; »Meni« syrská bohyně osudu. Tato jména naznačují, že lid více nedůvěřuje Bohu (když se zapomíná na »horu svatosti«), nýbrž spoléhá se na štěstí a bojí se osudu.

Verše 13—15 srovnej s Luk. 6, 20—26. Verš 15: Pod »jménem jiným« rozumějme lepší jméno. Luk. 6, 22.

4. »Aniž vstoupí na srdce« — lépe »na mysl«.

5. Podle obvyčejného překladu jest zde rozpor; neboť když tam nebude slyšeti hlas pláče ani nářku, pak je to možné, když nikdo neumře. A »smrti tam více nebude« (Zjev. 1, 4)! Druhá část verše 20 má zníti asi takto: »Nebo dítě (bude tam, kdo) ve stu letech umře (zde), hříšníku pak i ve stu letech zlořečeno bude.« (Viz Kazatel 8, 12. 13.)

6. Zlořečení podle 3. Mojž. 26, 16 a 5. Mojž. 28, 30 bude odjato.

Tím jest naznačeno odjetí starého zlořečení, které bylo nad lidem Božím. Sestra White poznamenává k těmto veršům: »Na nové zemi budou míti lidé totéž zaměstnání a obveselení, jako Adam a Eva na počátku. Budou žiti život rajský, život na poli a v zahradě.«

Veliké rozloučení a skonání.
Izaiáš 66.

Úvod.

Přes veliké rozšíření bludů víry děje se přece před skončením veliké dílo přípravy: dílo pozdního deště. Boží lid bude tu na svědectví. Podle toho bude Bůh souditi. Trest nad bezbožnými jest neodvratný; naproti tomu spravedlivým nelze vyrvatí odměnu.

Otázky.

1. Které pohanské pochopení o Bohu musilo býti rozšířeno v Izraeli podle Iz. 66, 1? Viz 1. Král. 8, 27; 2. Par. 2, 5. 6.
2. Který poukaz dostačuje, aby dosvědčil, jak bláhová jest jejich myšlenka? Iz. 66, 2 první věta.
3. Kde nalézá Bůh příbytek zde na zemi? V. 2 druhá část, Iz. 57, 15.
4. Jak se pohlíží na bohoslužby všech, kteří nejsou »pokorného a potřeného srdce«? V. 3.
5. Jaké odplaty se jim dostane od Pána? V. 4. (Viz Iz. 65, 12.)
6. Jakou útěchu dává Pán svému lidu v jejich utiskování od pyšných souvěrců? V. 5. Pozn. 1.
7. Čeho byl prorok sám svědkem? V. 6.
8. Čím bylo uvedeno v údiv město, neboli lid Boží? V. 7. 8.
9. Co po všech zkušenostech věřících s Bohem ukáže se na konec jako něco nemožného? V. 9. Pozn. 2.

10. Jakou zkušenost učiní posléze všichni, kteří doufali v Jerusalemě svrchní? V. 10. 12, první věta.
11. Co potom mnozí naleznou v městě Božím? V. 11: 12 druhá část. 13. (Viz Gal. 4, 26.) *po pokoj - slavné narození*
12. Jak bude na věřící působiti dobrodini Boží, prokázané Jerusalemu? V. 14a. (Viz Jan 16, 22.) *načtení, že se bude*
13. Jak rozdílně k tomu zjeví se hněv Páně k ostatním lidem? Iz. 66, 14b—16. (Viz Jer. 25, 27—33.) *počtení, že se bude*
14. Čím se budou vyznačovati, jakožto úplně zralí k soudu? V. 17. (Neposlušností: 3. Mojž. 11, 7. 8. 29. 43—47; 18, 24—30; 20, 22—26; 1. Sam. 15, 23 první slova. Iz. 65, 2.)
15. Podle čeho bude Pán souditi? Iz. 66, 18a; Žalm 139, 2; 1. Kor. 4, 5. *počtení, že se bude*
16. Kolik naděje na nějakou jinou dobu milosti jeví se v osudu odsouzených? Iz. 66, 24. Mork. 9, 43—48. Pozn. 3. *počtení, že se bude*
17. Jaké shromáždění veliké nechá Bůh od svých služebníků dříve vykonati? Iz. 66, 19; Mat. 28, 19. (Viz také Kol. 1, 6; Řim. 15, 24a. 28. Pozn. 4. *počtení, že se bude*
18. S jakým úspěchem se to stane? Iz. 66, 20. 21. *počtení, že se bude*
19. Co bude věčnou předností spravedlivých? V. 22. 23. Pozn. 5. *počtení, že se bude*

Poznámky.

1. »...necht' vidíme radost vaši.« S těmito slovy shoduje se chování těch, kteří při hnutí adventním v r. 1843/44 nic nechtěli věděti o druhém příchodu Páně. Z této skutečnosti a ze zaslíbení Páně k tomu daného, čerpali tehdy bratři a sestry útěchu.

2. Jiný překlad tohoto verše zní: »Zdaliž já, kterýž působím,

aby jiní rodili, sám nebudu roditi, praví Hospodin? Zdaliž já, kterýž jiným rození dávám, neplodným budu? praví Hospodin, Bůh tvůj.« Smysl jest asi ten, jak jeden badatel bible k tomuto verši poznamenal: Zdali Pán po tak dlouhé, dlouhé přípravě všecko nevykoná?

3. Tento červ a oheň neustane, dokud nebude všecko stráveno. Působení těchto ničících mocí jest v tom smyslu věčné, že je nikterak, ani dříve nelze uhasiti. Zničení jest pak na věčnost.

4. »Tarsis« jest Španělsko, rovněž i Hišpanie.

5. »Dokud stává nebe a země, zůstane sobota znamením stvořitelské moci Boží, a až jednou ráj opět bude na naší zemi, bude se všude světiti tento svatý den odpočínutí; neboť od soboty do soboty, jak praví Pán, budou přicházeti obyvatelé nové země, aby se Mu klaněli.« E. G. W.

